

پیام به ششمین گردهمایی بمناسبت قتل عام زندانیان سیاسی تابستان ۶۷

شهریور امسال بیست و هفتمین سالگرد کشتار زندانیان سیاسی درسیاهچالهای جمهوری اسلامی است.

بیست و هفت سال قبل قطعنامه سازمان ملل مبنی بر آتش بس درجبهه های جنگ خانمانسوز هشت ساله بین ایران و عراق توسط رژیم جمهوری اسلامی پذیرفته شد ، خمینی که جنگ را نعمت الهی مینامید و خواهان ادامه جنگ تا «رفع فتنه از عالم» بود، پذیرفتن این قطعنامه و اعلام توافق با آتش بس را به نوشیدن زهر تشبیه کرد.

واضح است که در آن زمان در این تعابیر خمینی و دارودسته حاکم حقیقتی نهفته بود. چراکه جنگ برای رژیم جمهوری اسلامی حقیقتاً نعمتی بود آسمانی ، طی این جنگ ویرانگر بود که توانستند ارگانهای سرکوب را بازسازی بکنند و با دمیدن بر آتش ناسیونالیسم و مذهب، توده های جوان و مردم نا آگاه را فریب دهند و ذهن مردم را نسبت به آنچه که در پشت پرده میگذشت کور سازند، دست آورد های قیام توده ای را یکی پس از دیگری بازستانند. سازمانها و احزاب انقلابی و تشکل های توده ای و مستقل کارگران، دهقانان ، دانشجویان و زنان و جوانان را مورد تهاجم وحشیانه قرار دهند. برای مهمترین و قدرتمندترین نیروی حاضر در صحنه ، یعنی جنبش کارگری که با اعتصابات سراسری خود کمر رژیم شاه را شکانده بود و می رفت تا با اتکا به تجربیات خود بقدرت خزیدگان جدید را به چالش بکشد، جز کارخانه های ویران ، خانواده ای آواره ، شیرازه ای از هم گسیخته و تشکلاتی از هم پاشیده، چیزی باقی نماند.

برای اجرای سیاست «یا روسری یا توسری» و سرکوب و منکوب کردن جنبش زنان زمینه و موقعیت مناسبی بهتر از جنگ نمیتوانستند بیابند. برای تصفیه دانشگاه ها ، سرکوب جنبش دانشجویی و راه انداختن حمام خون در دانشگاه ها و مدارس، زمانی بهتر و مناسب تر از زمان جنگ قابل تصور نبود. برای سرکوب دهقانان و خلقهای تحت ستم در کردستان ، بلوچستان ، آذربایجان ، ترکمنستان و خلق عرب ، دستگیری و کشتار مبارزین آزادیخواه ، انقلابیون و فعالین جنبش های اجتماعی ، ترتیب دادن بیداد گاه های صحرائی و اعدام ها و تیربارانهای دسته جمعی و.. چه زمانی بهتر از زمان جنگ و کشتار درجبهه ها و بمباران شهر ها قابل تصور بود؟

جنگ، همچنین نقطه اشتراک و وحدت استراتژیک ارتجاع به قدرت خزیده با سرمایه جهانی بود که بهترین فرصت را برای کنترل ، به عقب راندن و نابودی جنبش انقلابی بدست آورده بودند و همین اشتراک منافع سرمایه داران داخلی و سرمایه جهانی در به قدرت رساندن ارتجاع مدهبی و حفظ آن در برابر پیش روی جنبش انقلابی بود که سکوت کامل کشورهای مدعی دموکراسی و حقو بشر را در برابر فجایعی که در ایران و در جلو چشم هزاران خبرنگار و عکاس و فیلمبردار جریان داشت ، ممکن کرد. درحالیکه اگر در همان موقع در کشوری مثل کوبا خون از دماغ کسی می آمد فریاد و اوپلای کشورهای غربی گوش فلک را کر میکرد.

آری پایان جنگ برای خمینی سرکشیدن جام زهر بود. چرا که هنوز برغم هشت سال کشتار درجبهه ها و اعمال سیاست سرکوب جنبش های اجتماعی و براه انداختن زندان و کشتار در سراسر کشور، اما هنوز

خطر برآمد مجدد جنبش های اجتماعی وجود داشت. بویژه تشدید بحران اقتصادی و سیاسی و احتمال گسترش نارضایتی توده ای بعد از جنگ ، خواب از چشمان ارتجاع ربوده بود. از این روبرای تکمیل سیاستی که جنگ کشتار ویرانی را به نعمتی الهی برای خمینی و دارودسته او تبدیل کرده بود، با کشتاری رحمانه زندانیان سیاسی ادامه یافت ، تا مبدا این انسانهای آگاه مبارز و مقاوم و صادق با پایان یافتن دوران محکومیت از زندانها آزاد شوند و با توجه به تجربه ، آگاهی و مقاومتی که در زندانها از خود نشان داده بودند ، به صفوف مبارزه پیوسته و مقاومت در برابر ارتجاع را سازمان دهند.

قتل عام زندانیان سیاسی، ادامه جنگ به کثیف ترین صورت آن بود، جنگی بر علیه آزادی، بر علیه عدالت اجتماعی، بر علیه برابری و جنگ ارتجاع در برابر ترقی ، پیشرفت و آزادی انسان از قید و بند ستم و استثمار زور و سرکوب بود . روشن است که در این جنگ انتظاراتخاذ موضعی مخالف اعدامها و کشتارها و حتا بی طرفی از سوی نظام امپریالیستی همانقدر بیهوده و عبث بوده و است که انتظار از سرمایه داران و جناح های مختلف ارتجاع مذهبی در ایران. که مافیای قدرت و ثروت بدون این کشتار ها و قتل عام ها امکان استقرار و استمرار غارت و چپاول و تداوم ستم و استثمار را نمی یافت.

اکنون در شرایطی وارد بیستمین و هفتمین سالگرد این فاجعه عظیم و فراموش نشدنی میشویم که جنگ بین نظام ارتجاعی حاکم و توده های رنج و کار بدون لحظه ای آتش بس همچنان ادامه دارد و در نتیجه بیداری و آگاهی طبقه کارگر ، زنان ، جوانان و اقشار زحمتکش جامعه چشم انداز های نوینی در مقابل انقلابیون و همه آنهاست که به آرمانهای انسانی شهدای دهه ۶۰ بویژه قتل عام شدگان ۶۷ در زندانهای جمهوری اسلامی وفادار مانده و به مبارزه ادامه داده اند، گشوده میشود و باد آوری مقاومت و پایداری این زندانیان در برابر چوبه های دار و تیرباران، قوت قلب نسل به پاخواسته و انقلابیونی است که برای رهائی از ستم و استثمار و زور و سرکوب نظام حاکم به پاخواسته اند. برگزاری گردهماییها از جمله امکانات موثری هستند برای ارتقاء سطح آگاهی توده های زحمتکش مردم، بویژه نسل جوان از مبارزات آرمانها و فداکاریهای نسل های پیش از خود و فراخوانی است موثر برای تداوم مبارزه در راه آرمانهای انسانی آزادیخواهانه و سوسیالیستی آنها . و بدون شک در این مبارزه سازمانیابی جنبش دادخواهی خانواده ها و بازماندگان هزاران انسانی که در زیر شکنجه ها و درمیادین تیرباران و اعدام کشته شدند و یا در زندانها قتل عام گردیدند، تحت شعار «محاكمه آمرین و عاملین این کشتارها»، میتواند به گسترش مبارزه یاری رسانده ، و درعین حال تلاش ارتجاع حاکم و قلم به مزدان آن برای پاک کردن این جنایت بزرگ از حافظه تاریخی مردم ایران و افکار عمومی مترقی جهانرا خنثی سازد.

گرامی باد یاد و خاطره همه به خون خفتگان راه آزادی و سوسیالیسم
سرنگون باد رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی   برقرار باد جمهوری فدراتیو شورائی
زنده باد سوسیالیسم

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست سوم شهریور ماه ۱۳۹۴